П е р е ц ь

№ 13. КИЇВ, ЛИПЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

— Чого це комбайн стоїть?

— Комбайнера викликали в МТС на нараду по боротьбі з простоями.

Мал. С. САМУМА

Здорові були!

ЛИСТ НАЧАЛЬНИКОВІ РОВЕНСЬКОГО ОБЛАСНОГО УПРАВЛІННЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ТОВ. ГАРКУШІ.

Здоровенькі були, дорогий товаришу Гаркуша!

Турбуємо Вас цим коротеньким листом ось з якого приводу. Як Вам відомо, на Ровенщині, поблизу міста Сарни розташована едина на Україні науково-дослідна болотна станція. Нам чомусь здавалося, що, в зв'язку з цією приємною обставиною, Ви почуваєте себе найщасливішим серед щасливих і коли зустрічаєтесь з своїми товаришами—начальниками управлінь сільського господарства сусідніх областей, то неодмінно якщо не словами, так поглядом своїм гордим даєте їм зрозуміти:

— Що ж ви хотіли? В мене он науково-дослідна болотна станція! А це ж яка підмога, яка перспектива! Осушування боліт, тисячі гектарів нових родючих земель, небачені врожаї технічних культур і овочів!

Але не так сталося, як гадалося. Виявляється, товаришу Гаркуша, що у Вас інша точка, вірніше — кочка зору на вищезгаданий науково-дослідний заклад. Стоїте Ви на цій кочці і гадаєте, що Вам все видно, як на долоні. З цієї точки зору Вам здається, що болота придатні лише для того, щоб там чорти навкулачки билися і відьми свої шабаші справляли.

Ця глибоко «наукова» думка і є, очевидно, причиною Вашого різко негативного ставлення до самого факту існування болотної станції на території Ровенської області.

Бо, даруйте нам, чим же можна пояснити той факт, що Ви ні разу не зволили ощасливити науковий заклад і його працівників своїм бодай коротким візитом?

Бо, даруйте нам ще раз, чим же можна пояснити і той факт, що Ви, дорогий товаришу Гаркушо, категорично відмовляєтесь будь-чим допомогти станції у її великій роботі?

Бо, даруйте нам уже востанне, це ж Ваша милість гаркнула директорові станції тов. Степанчуку:

— На біса нам здалася ваша болотна станція! Її давно пора закрити. Подумаеш—ентузіасти, болото хотять осушувати! У нас і землі вистачає.

Віддаємо належне працівникам станції. Вони не злякалися Вашої войовничої пози.

Це справжні ентузіасти і справжні трудівники науки. Вони дивляться на болота (всупереч Вашому авторитетному переконанню) не як на плацдарми, де відбуваються чортячі баталії, а як на золоте дно, як на джерело невичерпних багатств. І це підносить їх творчі сили.

Колектив науково-дослідної станції (знову-таки всупереч Вам) за короткий час відбудував службовий корпус, лабораторію, майстерні, клуб, електростанцію. Збудував цегельний завод. Заклав понад 500 дослідних ділянок. Вирощує на торфовищах цукровий буряк, кок-сагиз, помідори. Проводить науково-дослідну роботу по селекції і насінництву лукових і злакових трав.

Злізайте, товаришу Гаркушо, з своєї кочки і Ви побачите це все на власні очі. Злізайте швидше, а то Вас зіпхнуть з неї. У наш час не засипають квітами, не шанують тих керівників, які не шанують науки, не йдуть в ногу з нею.

Руку на дружбу з наукою, з Сарненською науково-дослідною болотною станцією, дорогий товаришу Гаркушо!

Пробачте великодушно, коли в нашому листі дещо прийшлося Вам не до душі. Такий вже наш обов'язок: хліб-сіль їж, а правду в очі ріж.

Привіт і найкращі побажання од душі і серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

ШКОЛА ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Мал. В. СЛИЩЕНКА

У Житомирській області методами народної будови і в цьому році заздалегідь провели ремонт шкіл та квартир вчителів, завезли потрібну кількість палива.

На Житомирщину приїжджає чимало працівників освіти перейняти досвід зразкової підготовки до нового навчального року.

— От яка в нас тепер школа! Навіть дорослі дяді з Киева приїздять вчитися.

БУДЕ БИТА ЧОРНА КАРТА

Лев англійський схуд, як шкапа,
Подивитись просто страх —
Простягнув безсилі лапи
На сполучених харчах.

Лжефранцузи кеї, моки
Голосний здіймають блюм:
«Благоденствіє та спокій
Нам несе заморський кум!»

В Римі дуче де-Гаспері
Бізнесменам з «місць святих»
Одчиня країни двері
В сподіванні чайових.

Змакартурили японців
(Бізнесмени ж є і тут):
Став новим японським сонцем
Вашінгтонський баламут.

«Баламуте, вийди з хати!...»
Де там... марні всі слова.
Розплодились бізнесята
На японських островах.

Знову з Франкфурта-на-Майні
Тхне фашизмом, як колись,
У брудній бізонській стайні
Зондер-зубри розвелись...

Все дозволено у Штатах,
Як говориться — о-кей —
Вже зробився дипломатом
Генерал фон Ку-Клукс-Клей.

Та сказати нам тут варто:
Клей не клей, хоч сто разів,
Буде бита чорна карта
Уолл-стрітівських тузів.

Пакт Північно-атлантичний
Вихваляє Бі-бі-сі.
Трісне пакт аналогічно
До фашистської осі!

Хай хоч вискочить із шкіри
Кожен містер, всякий сер, —
Нездоланний табір миру
На чолі з СРСР!

І сказати ще раз варто:
Клей не клей, хоч сто разів,
Буде бита чорна карта
Уолл-стрітівських тузів!

Г. КУРЧИН,
О. ЛУК'ЯНЕНКО.

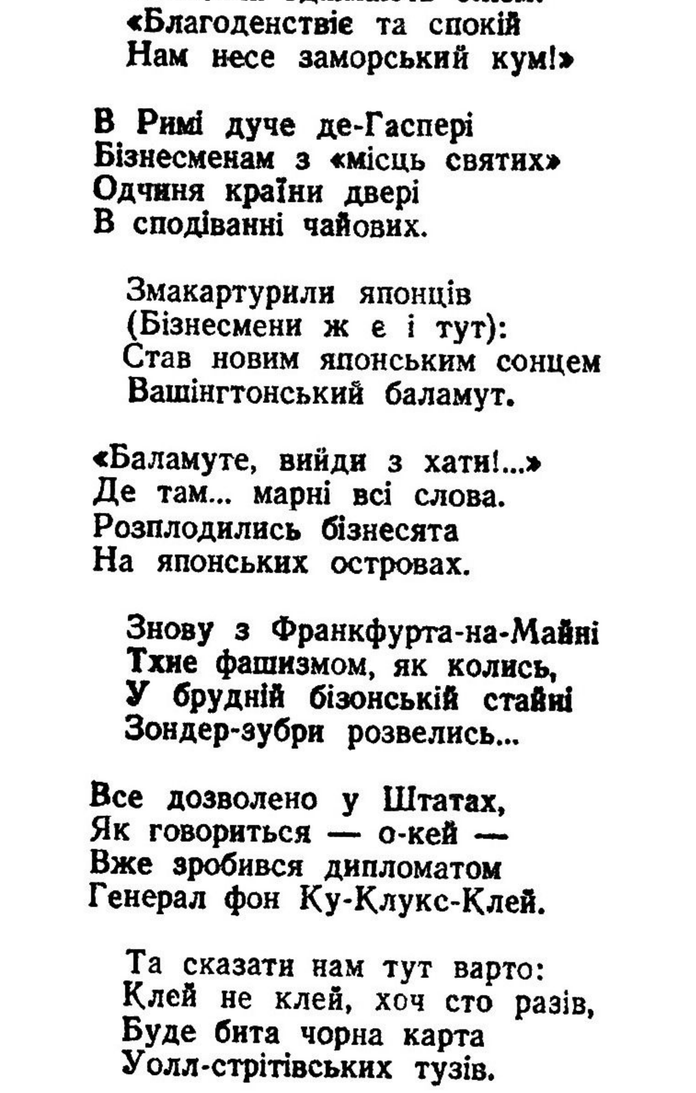

Французький міністр освіти заборонив проведення в Сорбоні вечора пам'яті В. Маяковського. Друзі поета не ображаються: ненависть ворогів — найкраща похвала!

●

Асоціація іранських жінок звернулася до меджлісу з вимогою надати жінкам рівні з чоловіками політичні права.

— Важко зрозуміти, чого добиваються ці дами! — заявив з цього приводу міністр внутрішніх справ. — Про яку рівність у правах з чоловіками може йти мова, якщо чоловіки не мають у нас ніяких прав?!

●

Військовий суд В'єтнамської республіки видав ордер на арешт колишнього імператора Бао Дая, який недавно прибув до В'єтнаму в ролі французької маріонетки.

Як відомо, один класичний герой потрапив «з корабля на бал». У Бао Дая ж є великі шанси потрапити «з корабля на шибеницю».

Остап ВИШНЯ

Ілюстрації С. САМУМА

Людина з великої літери

— Ви йдіть собі до мене вулицею, — звернувся до нас голова колгоспу, — а я піду берегом! Ви ж знаєте, де я живу!

— А чого ж ви берегом? Хіба берегом ближче? — здивувалися ми. — Може й ми тоді з вами берегом?

— Та ні, воно не ближче, та мені треба там на підмет глянути! А ви йдіть вулицею, — наполягав голова, — бо берегом не так зручно, там болітце на путі єсть, доведеться по купинах перестрибувати! Ідіть вулицею! Я швиденько.

Голова пішов городами до річки, а ми попрямували вулицею.

З нами була ланкова, молода, синьоока дівчина, комсомолка Люба.

Коли голова вже спустився до річки, Люба посміхнулася:

— На підмет подивитися?! Знаємо ці підмети!

— А що таке? — запитали ми в дівчини.

— Та он Тодось Груша йде, так голова берегом чкурнув, щоб із ним не зустрічатись.

— А хто такий Тодось Груша?

— Бригадир третьої бригади!

— А чого ж голова його обминає? Боїться?

— Та як вам сказати? Боїться чи не боїться, а обминає!

— Обминає, значить—боїться!—підказали ми.

— Ну хай буде по-вашому: боїться! — погодилася Люба.

Порівнялися ми з Тодосем Грушею.

— Драстуйте! — поприві тався Тодось.

— Доброго здоров'я!

Тодось Груша — невисока на зріст людина, чорнява, років йому так із тридцять п'ять.

На засмаглому, аж чорному обличчі в нього великий шрам від лівого ока аж до підборіддя... Глибокий шрам після великої рани..

Але цей шрам аж ніяк його не спотворює, а надає його лицеві якоїсь такої енергії, сили.

Під густими, чорними бровами у Тодося Груші, у глибоких орбітах — карі, великі очі...

Коли Тодось дивиться на вас, карі його очі ніби впиваються в вас:

— Що ти, мовляв, за людина?..

Це коли він до людини придивляється...

А коли він вас уже знає, і ви йому до вподоби, так він вас ніби обгортає своїми великими, карими очима.

— Де голова? — запитав він у Люби, і в очах його колючки застрибали.

— Берегом пішов! — одповіла Люба.

— Берегом?! А що, як він ходитиме берегом, так у другій бригаді яра пшениця буде прополота?! І кукурудза?! І просо?! Як він берегом ходитиме, так друга бригада до схід сонця на роботу виходитиме, а не о 10 годині, коли моя бригада після п'ятигодинної роботи вже підснідує?!

— А чого ви, Тодосю Петровичу, за другу бригаду болієте?! Ви ж бригадир третьої?

— Я не тільки бригадир третьої бригади, а я ще й колгоспник, член артілі, та до того ще й громадянин Радянського Союзу! Мене болить не моя бригада, а мене непокоять бур'яни не тільки на моїх ланах, а на всіх ланах,— хай ці лани будуть у нас, чи в Грузії, чи в якій завгодно Радянській республіці... Коли я їду потягом і бачу засмічене поле, мені хочеться зупинити поїзд, вийти з вагона і закликати всіх пасажирів, щоб прополоти те поле!

Тодось Груша говорив, а в його очах огні спалахували...

— А бригадир другої бригади племінником нашому голові доводиться, так бачите — вже він і вся його бригада «ручки в брючки»... Та це коли починаєш про це говорити бригадирові, племінничок одвертаються, губу копилять: «Дивись за своєю бригадою! Без тебе знаємо, що й як робити!» Кукурудзу бур'ян забиває, у просі щириця до пояса, пари позаростали, а вони до десятої години під грушею рядном напнуті відпочивають... Переробились! А того, лиха личина, не хоче розуміти, що з його бур'янів на мої ниви всіляка нечисть лізе, не кажучи вже про те, що своєю такою роботою він увесь колгосп у прірву тягне, вартість трудодня знецінює... Та не тільки колгосп, — увесь район, увесь Союз Радянський підводить! А голова берегом ходить... А ви знаєте, чого його берегом потаскало?

Ото мене побачив, і манівцями. Бо знає, що не пройду мовчки...

— Та ми вже догадалися! — посміхнулися ми.

— А як же ж його пройти мовчки, коли я добре знаю, що в другій бригаді до жнив ще не приготувалися! Встигнемо!—кажуть. У мене грабки готові, коси готові, снопов'язалки готові, самоскидки справні... Тільки скомандуй — за годину я вже жнивую! А там, знаю, будуть вовтузитись — того нема, того нема! А чи поїхав наш голова до МТС, чи поцікавився, скільки нам молотарок дають, які нам молотарки дають?! А я їздив! Так мені кажуть: «Голова хай приїде, а ти за бригадою дивись!» Я до голови, а він мені: «Встигнемо!» Хіба це робота? Я криті токи поробив? Поробив! А чого інші бригади чекають? Хіба тільки на мою бригаду дощ ітиме?! А тоді скиглять у район: «Дощ іде, молотити не можемо!» Що за народ?!

Тодось Груша крутив цигарку, а руки в нього трохи тремтіли. Хвилювався!

— Вас би на голову колгоспу! — закинули ми.

— Ні, я не підходжу, — махнув рукою Тодось Іванович. — Освіти я не маю, а, на мою думку, голова колгоспу обов'язково повинен мати освіту — агрономічну чи зоотехнічну... Господарювати треба культурно, а не так — шалай-балай!

— А ви вчіться!

— Учусь! Я на той год за сільськогосподарський технікум іспити складатиму! Не думайте, що це для того, щоб головою колгоспу бути! Ні! Бригадир теж повинен бути освіченим і культурним! Я так на цю справу дивлюсь! На голову, кажете?—засміявся Тодось Іванович. — Дуже я, як кажуть, неспокійний! Тепер, бачите, голова колгоспу берегом ходить, а як буду головою, тоді що ж: голова райвиконкому поза коноплями об'їздитиме, чи як? Та я і районному керівництву спокою не даю! Робить, так робить! Ну, бувайте здорові! Піду я голові навперейми, а таки доб'юсь, щоб у другій бригаді порядок був.

Тодось Груша звернув у вуличку і пішов до річки. Люба подивилася йому вслід і сказала:

— Золота людина! Де в нього енергія та береться! От якби всі такі були!

Олександр КОРНІЙЧУК

Ілюстрації ГРІ

На передньому краї миру

(ПАРИЗЬКІ НОТАТКИ)

ПЕРША ЗУСТРІЧ

Ми ще не переступили кордону Франції, а вже зустрілися з французьким урядом. Ця перша зустріч тривала три тижні. Ми три тижні чекали візи на в'їзд у Францію, а французький уряд три тижні не давав її.

Чи видача візи погоджувалася з державним департаментом США, чи з комісією по перевірці антиамериканської діяльності, чи з обома американськими установами разом — цієї таємниці французький уряд нам не розкрив. Але ми чули, як шалено вила на Конгрес прихильників миру продажна американська преса, чули, як безсило підвивала їй реакційна преса Франції, і ми зрозуміли: хотів того чи не хотів вашингтонський дядя Сем, хотіли чи не хотіли того його французькі лакеї, а візу нам вони мусили видати. Ми представляли народи СРСР. А це 200 мільйонів непохитних борців за мир. Таку силу з рахівниці не скинеш!

ПРАВДА МАНДРУЄ БЕЗ ВІЗИ..

Французький уряд відмовився видати візи на в'їзд до Франції більшій частині делегатів від СРСР, від країн народної демократії, Китаю, делегатам Індонезії, демократичної Греції.

Некоронований мікадо Японії — американський генерал Макартур не пустив на Конгрес японських делегатів.

Індійський уряд конфіскував паспорти у частини індійської делегації.

У 1941 році уряд зрадника Франції — Петена видав декрет, на підставі якого фашистський поліції Мусоліні було видано трьох італійських прогресивних діячів. У 1949 році «соціалістичний» міністр Жюль Мок забороняє цим трьом діячам — делегатам Конгресу в'їзд до Франції. Підстава: вищезгаданий декрет зрадника Петена.

Цими заходами Вашінгтон і його лакеї хотіли зірвати Конгрес. Але він відбувся. Тут важила не кількість делегатів (їх було в Парижі 1784 і в Празі понад 300), а велика, могутня ідея боротьби за мир, яка оволоділа сотнями мільйонів людства.

— Правда мандрує без віз! — вигукнув з трибуни Конгресу великий французький учений Фредерік Жоліо-Кюрі.

Цього не врахували ні Вашінгтон, ні Макартур, ні всі інші жюльмоки.

ЖИВА ГОРА

Зал Плейель, де відбувався Конгрес, вміщує 3 тисячі чол. Але був день, коли в зал увійшли мільйони французьких жінок.

Вони ще до Конгресу почали збирати підписи під листом до Трумена. Французькі жінки писали містеру президенту, що уряд Анрі Кея — Жюль Мока підписав агресивний Північно-атлантичний пакт з наказу Вашінгтона, а не французького народу. А французький народ був, есть і буде вірним другом СРСР.

Делегація французьких жінок звернулася до американського делегата Джона Рогге:

— Передайте містерові Трумену справжній голос французьких жінок.

Делегація поклала перед американцем лист Трумену і тут же почала складати зошити з підписами мільйонів жінок Франції. Джонові Рогге довелося встати, бо гора зошитів закрила його. Але не довго бачили ми високу фігуру американського делегата. Гора зошитів знову закрила від нас Джона Рогге і продовжувала рости все вище і вище. Лише з-за неї почули ми голос американця. Він урочисто обіцяв французьким жінкам передати листа з мільйонами підписів у Білий дім.

Хай містер президент спробує взяти цю ще одну живу гору, яка виросла на шляху його Північно-атлантичного пакту.

ЖЮЛЬ МОК ВІДСТУПАЄ

Всесвітній Конгрес прихильників миру наближався до кінця. По всіх дорогах республіки рухалися «караван миру». Трудова Франція знялася з своїх насиджених місць і рушила до Парижа, щоб сказати Конгресові, що її воля боротися за мир — непохитна.

Безсилий зірвати Конгрес, Жюль Мок кинув проти «караванів миру» поліцію. Французам було заборонено пересуватися по французькій землі. Та, незважаючи на поліцейські кордони, всі «каравани миру» вступили в Париж.

Це був день, якого Франція не бачила вже півтора десятиріччя. Гігантський стадіон Буффало, розрахований на 100 тисяч чол., треба було б збільшити вп'ятеро, щоб вмістити всіх демонстрантів.

«Ми не уповноважували Шумана підписувати Атлантичний пакт!» — заявляли своїми плакатами металісти з Мозеля.

«Гітлер хотів послати нас у бій проти СРСР. Ми не пішли. Ми не підемо і за Труменом!» — попереджали шахтарі з Сент-Етьєна, студенти з Ліона, винороби з Бургундії...

Першим на мітингу виступив Жоліо-Кюрі. Він сказав: «Уряд Франції хотів заборонити Конгрес, але воля французького народу перемогла і ми ще раз пересвідчились, що наш уряд не тільки дурний, але й божевільний». За ним виступає т. Фадеєв. Йому вручають величезного голуба миру. Гримить овація на честь Радянського Союзу, котиться велетенською хвилею від стадіону по всіх вулицях Парижа і знову повертається, ще могутнішою, на Буффало.

Підбігавши хвіст, безсило гриз свої нігті Жюль Мок. Він вивів проти стадіону Буффало свою поліцію. Бокові вулиці всі аж почорніли від неї. Та демонстрація прихильників миру була така могутня, така грандіозна, що зірвати її було неможливо.

Другого дня Жюль Мок повідомив, що в демонстрації на стадіоні Буффало брало участь... 40500 чоловіка.

Що хотів цим сказати месьє американський міністр внутрішніх справ Франції? Що він вивів проти півмільйонної демонстрації французького народу 40.500 поліцейських? Так міністр явно збрехав. Поліцаїв було вдвічі більше. І вони ганебно відступили перед непохитною волею французів боротися за мир, проти війни!

«ПЛАН МАРШАЛЛА» ПРОТИ «ПЛАНУ МАРШАЛЛА»

Після Конгресу нам пощастило поїздити по Франції і побачити її такою, якою вона є тепер — обплутану тенетами «плану Маршалла», продану її безталанними правителями заправилам з Уолл-стріту.

У Франції тепер дуже популярний такий анекдот:

Зустрічаються два французи. Між ними відбувається розмова:

Перший. — Скажи мені, що ми, власне, одержуємо за «планом Маршалла»?

Другий. — Вугілля з Англії.

Перший. — Так це ж прекрасно! Нарешті почнуть опалювати квартири.

Другий. — Е, ні. За «планом Маршалла» квартири не опалюватимуть, бо ми повинні віддати вугілля Швеції за автомашини.

Перший. — Так це ж прекрасно! Куплю собі автомобіль і їздитиму досхочу!

Другий. — Так.. так... Але автомобіля, друже, ти не купиш, бо за «планом Маршалла» ми повинні віддати автомашини Бельгії за кофе.

Перший. — Кінець кінцем і це непогано. Будемо, замість усіх отих ерзаців, пити справжній кофе.

Другий. — Отакої! Ми не можемо пити кофе, бо повинні за «планом Маршалла» віддати його Англії за вугілля.

Перший. — Так що ж, власне, ми одержуємо за «планом Маршалла»?

Другий. — Який же ти нетямущий! Я ж тобі вже півгодини товкмачу: вугілля!

Це не анекдот — це жива правда і дійсність.

АМЕРИКА ФРАНЦУЗЬКОЮ МОВОЮ

Щоб познайомитися з так званою американською культурою, французові не треба їздити за океан. Америка тепер вся тут, для зручності споживачів навіть французькою мовою.

Француз заходить у кінотеатр і потрапляє в липкий полон голлівудських привидів, параноїків, гангстерів, сомнамбул, сищиків, наркоманів, садистів, вбивців, еротоманів, людоїдів, фальшивомонетників.

Француз заходить до книжкової крамниці і з райдужних лакованих обгорток на нього націляють пістолети люди в масках і без масок, у ковбойських шляпах і мексиканських сомбреро. На нього дивляться порожні очі черепів і шкірять зуби пекельні потвори.

Француз розкриває ілюстрований журнал і його приголомшують карколомні пригоди злочинців усіх кримінальних спеціальностей.

Француз бере в руки газету і його збиває з ніг атомний психоз палiїв війни.

А де ж французькі кінофільми?

«Планом Маршалла» їх не передбачено.

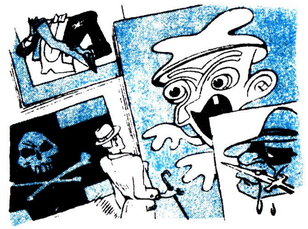

А французька книжка?

Вона така дорога, що не витримує конкуренції з американською «гангстеріадою».

А французький ілюстрований журнал?

Його видавець продався американцям. Долари ж не пахнуть!

А французька газета?

Як пишуть складачі словників, дивись: «А французький ілюстрований журнал?».

А Франція?

Їй на спину дядя Сем поклав свої довгі, нахабні ратиці.

Чи надовго?

На це відповість сам французький народ. Він не скорився Гітлерові. Не зігне його і дядя Сем, навіть з допомогою Жюль Мока.

Інструктор

Сумний, сердитий дід Карпо
Зустрів начальника депо:

— Невже душі нема у вас?
Невже серця у вас холодні?
А той спокійно: — Є наказ!
Ви не поїдете сьогодні...

— А завтра як?
— А завтра теж...
— Тоді — коли ж?
— Спочити треба.
— Та що ти, братіку, плетеш?
Ти що, упав сьогодні з неба?

Подумай! Я так не лишу...
Я не прощу таку обиду....
Я до міністра напишу...
Та я в Москву, в ЦК поїду!

— Даремно гніваєтесь ви.
Ми вас — як батька поважаєм,
Але наказа із Москви
Про ваше звільнення ми маєм.

— Не може бути, щоб Москва
Наказа видала такого!
Твоя це, знаю, голова
Сама додумалась до цього.

Занісся ти, — майором став,
Облиш ці звички командирські, —
Ти ж горобців тоді ганяв,
Коли водив я пасажирські.

У мене горе, а ти рад...
Смієшся? Нічого сміяться!
Тобі це скільки? П'ятдесят?
А я... я старший на сімнадцять...

І тут майор дістав листа:
— Кінчати будем поєдинок.
Читайте, любий — вам літа
Дають права на відпочинок.

Міністр вам дякує за труд
І призначає нагороду;
Всім забезпечать, все дадуть
За службу рідному народу.

Читав наказ Карпо Ілліч:
— Це все я знаю... Це приємно...
Та не полізу я на піч,
Не звик бо їсти хліб даремно.

...Тепер частенько дід Карпо
Заходить вранці до депо,
Свою машину оглядає
І машиніста научає:

— В машини є душа жива,
Душа, звичайно, любить ласку.
Запам'ятай мої слова,
Це я розказую не казку.

(Дві краплі масла запеклись
Десь на циліндрі) — Гей, козаче,
Ти все смієшся, а дивись —
Оно машина в тебе плаче!

Сигнал, буває, дасть юнак, —
Старий бурчить сердито й глухо:
— Ти за гудок не смикай так!..
Якби тебе смикнув за вухо!

Коли машина вируша,
Старий гука: — Щасливо, сину!..
І тихо:
— Бісова душа,
Гляди мені мою машину...

П. ГЛАЗОВИЙ.

Медичний атлас Перця

(До курсу міжнародної патології)

ЖОВТУХА. Хвороба тред-юніонів, «Форс увріер» та АФП, від чого ці профспілки і звуться жовтими.

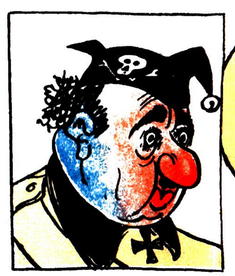

ІСПАНКА. Одна з форм коричневої чуми. На малюнках: зліва — головний бацилоносій хвороби, справа — сами бацили.

АНГЛІЙСЬКА ХВОРОБА (або рахіт). Слабенькі покривлені ноги хворого не в силі втримувати його роздуту голову.

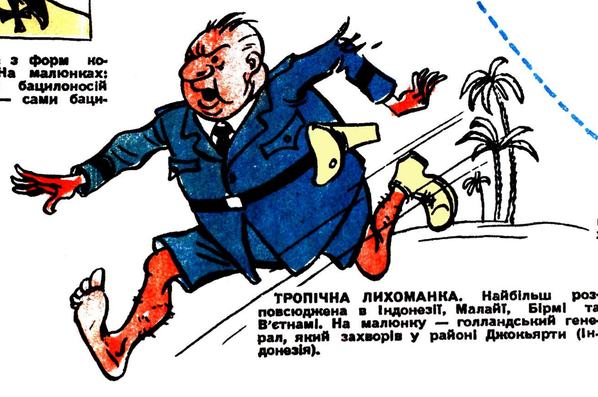

ТРОПІЧНА ЛИХОМАНКА. Найбільш розповсюджена в Індонезії, Малайї, Бірмі та В'єтнамі. На малюнку — голландський генерал, який захворів у районі Джокьярти (Індонезія).

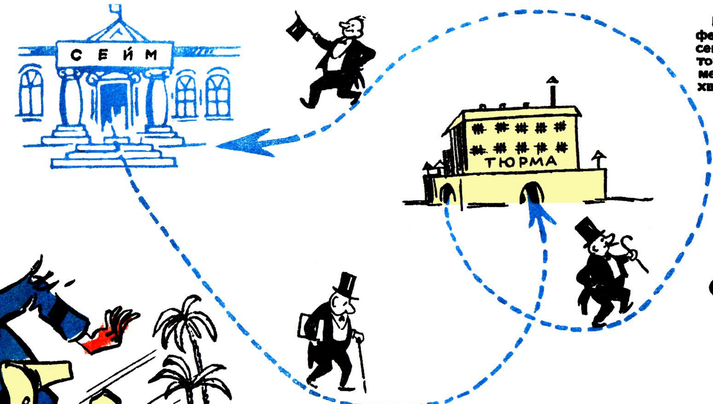

ТИФ ПОВОРОТНИЙ (фінський варіант). На малюнку схематично показано етапи проходження цієї хвороби у п. Таннера.

ІСТЕРІЯ (антирадянська). Професійна хвороба американських сенаторів. На малюнку — сенатор Кеннон на трибуні в момент гострого приступу цієї хвороби.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

МАЙЖЕ ЗА ГОГОЛЕМ

Книготорговельні організації погано просувають книги на село.

Мал. ВЕ-ША

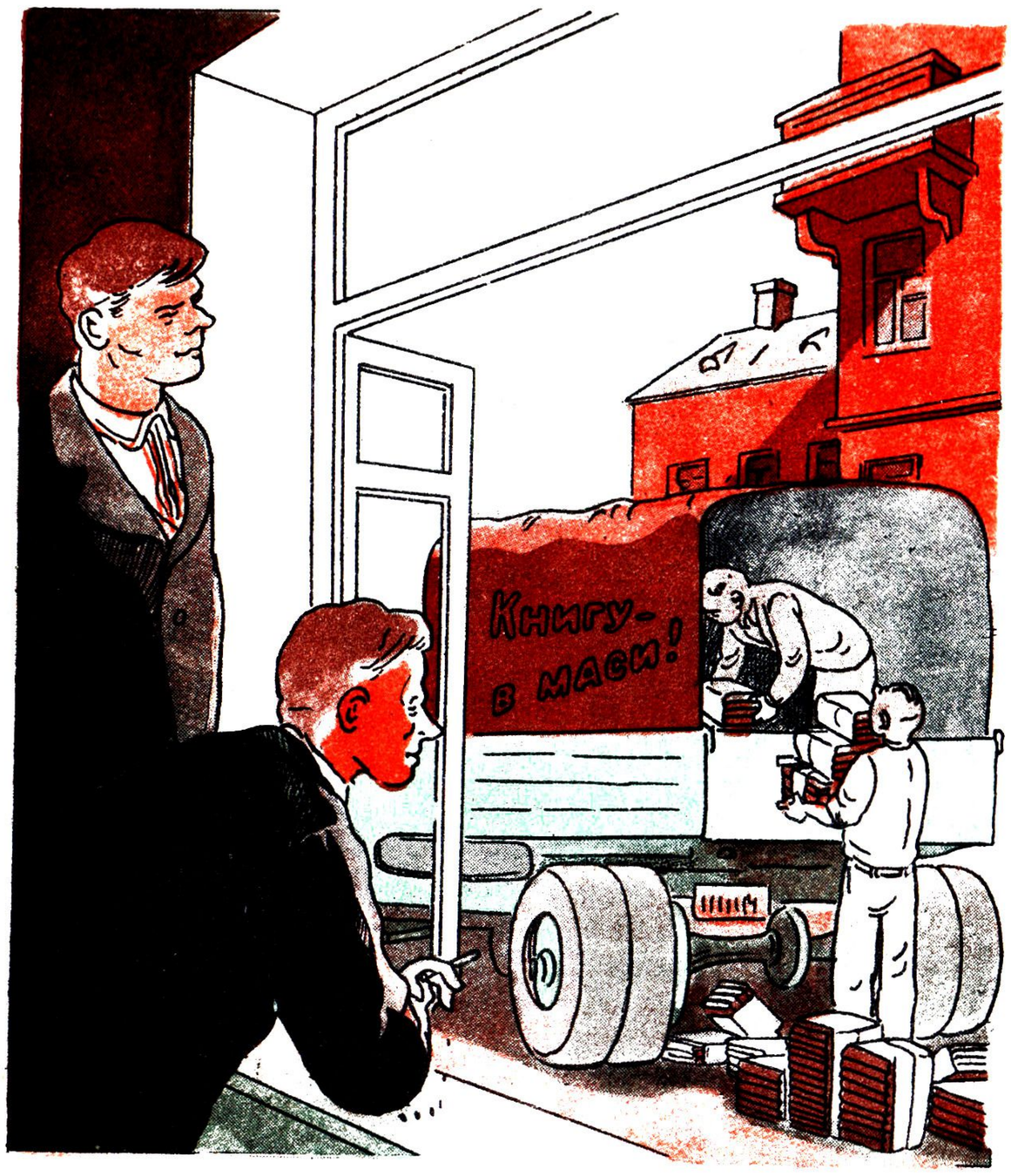

— Ти глянь, скільки книжок! Як думаєш, доїдуть ті книжки до Житомира, чи не доїдуть?
— Доїдуть!
— І до Білої Церкви доїдуть?
— Доїдуть.
— А до села Стара Маячка на Херсонщині доїдуть?
— До Маячки? Та де там?! Не доїдуть!!!

Перець

«УГОЛОВІЄ», ЧИ БЕЗГОЛОВІЄ?

ДЛЯ ПРИДАТЧЕНКА закон не писаний. П. І. Придатченко працює завідуючим В.-Бобрицьким (Сумська область) клубом і сам собі — законодавець.

Недавно на дверях колгоспного клубу він вивісив такий «закон»:

«Указ від 5 квітня 1949 року.

За порушення в клубі суворо стягається. а саме: за лузання насіння і сміття в клубі — буде стягнено 4 трудодні...

За ломку клубного майна — буде стягнено 10 тр.

За сварку у клубі — судовим уголовієм буде кріпко стягнено».

Найстрашніша кара жде тих, хто відступиться від пункту № 4:

«За непідкорення керівнику клубу — буде передано судовому огляду».

Останній із семи пунктів «указу» приведе в трепет не одного відвідувача клубу. За порушення цього пункту Придатченко загрожує «вищою карою».

З того дня, як на дверях клубу появився «указ», в клубі перестали появлятися відвідувачі. Ми вважаємо, що за таке «порушення в клубі» з Придатченка також повинно бути «кріпко стягнено».

І не обов'язково — «судовим уголовієм».

ДОРОГІ ДРОВА

ДЕРЕВООБРОБНИЙ ЗАВОД «Інтернаціонал», який розташований на ст. Кобилецька Поляна, Закарпатської області, постачає Житомирському обозному заводові спиці та косяки для виробництва ободів.

Але ці косяки і спиці такої якості, що якби зробити з них колесо, то на ньому директор заводу «Інтернаціонал» т. Лукачук доїхав би лише з свого кабінету до прокуратури.

Доводиться викидати косяки і спиці у дрова. Але ж такі дрова обходяться по 1.000 карбованців кубометр!

А Миколаївський ліспромгосп, Дрогобицької області, з великою радістю систематично відвантажує обозному заводові гнилі дошки. Вони теж ідуть на дрова.

Не краще роблять і сусіди Житомирського обозного заводу. Директор Овруцького лісгоспу т. Романов і директор Олевського лісгоспу т. Козачок відвантажують ободи, які так само придатні лише для печі.

Мають мороки з такими матеріалами робітники заводу. Недарма вони кажуть:

— Ех, зробити б з цих ободів, спиць і дощок хоч одного воза та прокатати на ньому отих директорів, тоді б вони взялися за розум!

ВЕЛИКОДУШНО ПРОБАЧТЕ, тов. КОРОБОВ!

У ЖУРНАЛІ «Перець» № 7 була піддана критиці Миколаївська обласна бджілконтора, яка майже рік не розраховується з колгоспом «Червоний колос» за зданий мед. З приводу цього редакція одержала від керуючого Миколаївською облбджілконторою т. Коробова таке спростування:

«Помещенная статья в журнале «Перец» № 7 не соответствует действительности и вот почему: колхоз «Червоний Колос» в сентябре м. 1948 г. сдал на наш Н. Бугский заготпункт — 100 кг. меду на сумму 500 р., каковое количество и сумма имеет отражение по нашей бухгалтерии, т. е. числится в пользу упомянутого колхоза, каковая сумма и будет ему перечислена».

Друкуючи це спростування, редакція вважає за необхідне просити пробачення у т. Коробова. Виявляється, справа зовсім не в тім, що колгосп досі не одержав належних йому грошей, а в тім, що ця сума «имеет отражение» в бухгалтерії бджілконтори.

А ми, по своїй наївності, чомусь вважали, що ці гроші давно повинні мати своє «отражение» в колгоспній касі. Сподіваємось, що товариш Коробов простить нам цей тяжкий гріх.

БУДЬ ЛАСКА, ДИВІТЬСЯ!

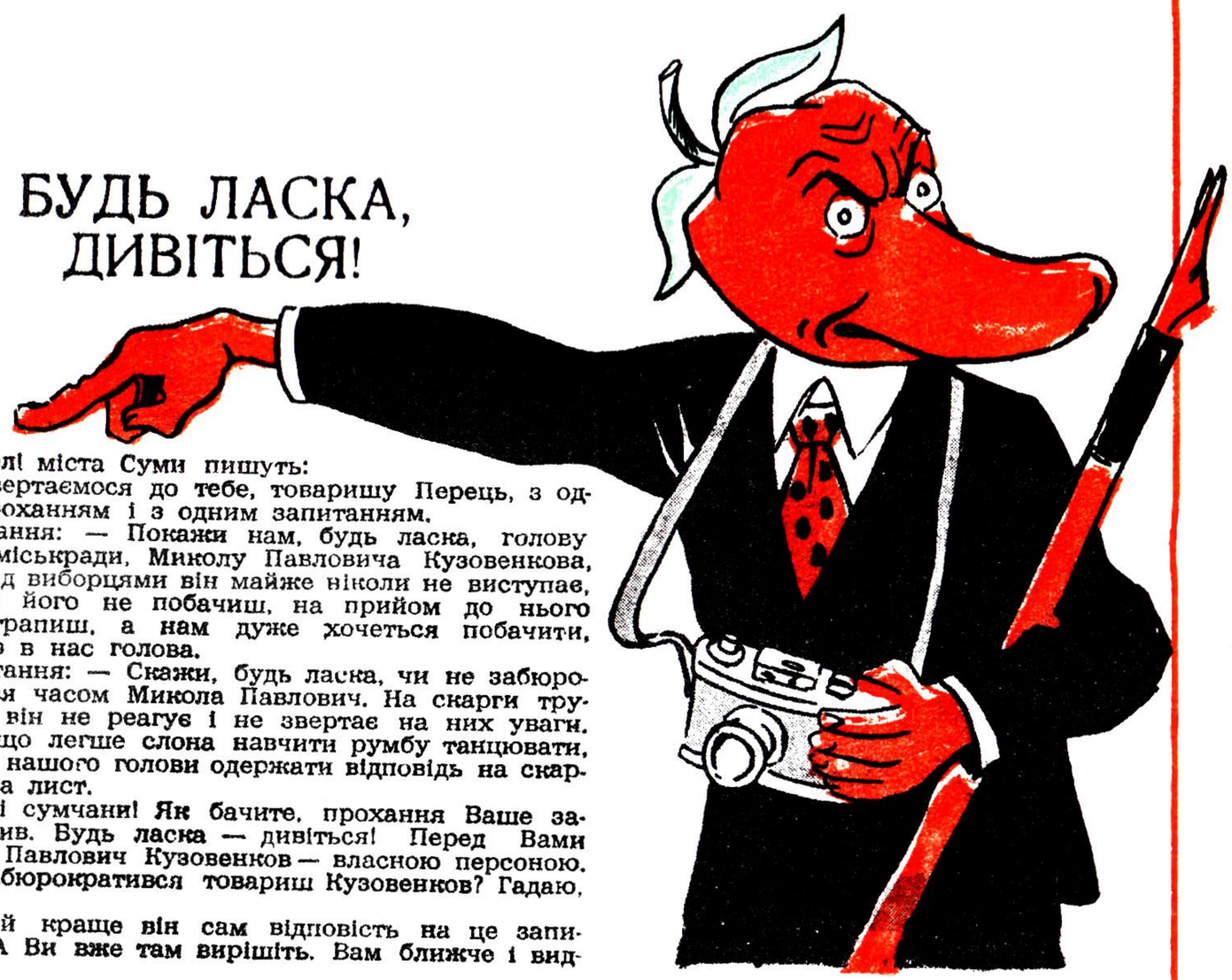

Жителі міста Суми пишуть:

— Звертаємося до тебе, товаришу Перець, з одним проханням і з одним запитанням.

Прохання: — Покажи нам, будь ласка, голову нашої міськради, Миколу Павловича Кузовенкова, бо перед виборцями він майже ніколи не виступає, в місті його не побачиш, на прийом до нього не потрапиш, а нам дуже хочеться побачити, який то в нас голова.

Запитання: — Скажи, будь ласка, чи не забюрократився часом Микола Павлович. На скарги трудящих він не реагує і не звертає на них уваги. Повір, що легше слона навчити румбу танцювати, ніж від нашого голови одержати відповідь на скаргу чи на лист.

Дорогі сумчани! Як бачите, прохання Ваше задовольнив. Будь ласка — дивіться! Перед Вами Микола Павлович Кузовенков — власною персоною.

Чи забюрократився товариш Кузовенков? Гадаю, що...

Та хай краще він сам відповість на це запитання. А Ви вже там вирішіть. Вам ближче і видніше!

Павло ШАДУР

ЗОЗУЛЯ-АРХІТЕКТОР

Зозулю прийняли в Лісгніздпроект,
На відділ посадили.
І не біда,
Що гнізд Зозуля зроду не робила.
Вона відразу ж узялась до діла.

І ось вже є проект стандартного гнізда.
Був циркуляр розісланий за підписом Щигля:
«Віднині гнізда всі мостить по найновішому
стандарту.
Зозулі видать нагороду,
А інших
Зодчих
Посадить за парту».

Та тільки гнізда помостили птиці,
Як виявилось, що тісні вони,
Що в них не проживеш ти і весни,
І що проект Зозулин не годиться:
Нема кладовок, в спальні холодінь.
В однім гнізді одинадцять щілин,
А в іншому ліпні окраси ззаді,
А треба ж на фасаді!

Недавно дім новий я бачив десь.
Він на Зозулине гніздо був схожий весь.

З російської переклав
Мик. РУДЬ.

Сталіно.

Мал. К. АГНІТА

Київська міськрада надто своєрідно допомагає аматорам водного спорту. Стоянки моторних човнів на правому березі Дніпра заборонені й перенесені за кілька кілометрів униз на лівий пустельний берег річки.

— Бач, яка тут бистрина...
— Отож я і думаю — скільки ще води втече, поки міськрада подбає про пристані для моторних човнів.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Зайди, будь ласка, до Київської облспоживспілки і перевір, чи гикається працівникам цієї організації. Повинно гикатись, бо щодня їх згадують тисячі косарів області.

Згадували їх торік за те, що на кожне село були виділили для продажу... по одній косі. Згадують їх наші колгоспники і тепер: починаються жнива, а в сільмагах досі не видно ні мантачки, ні коси.

Невже наша коса натрапила на камінь в апараті облспоживспілки?

20 КОСАРІВ КОЛГОСПУ
ім. ШЕВЧЕНКА.

с. Бобриці,
Канівський район,
Київської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Два етапи знаменують діяльність зава Житомирським міськкомунгоспом т. Баринштейна. Перший — характеризується масовим зараженням паразитичним чагарником (омелою) чудових лип, в'язів, каштанів та осокорів на міському бульварі. Не одно вже дерево стоїть тут сухе та голе, підкреслюючи своїм виглядом любов т. Баринштейна до свого міста.

Зменшення території міського парку культури та відпочинку — другий етап діяльності т. Баринштейна. Спочатку територію почали непомітно освоювати сусіди-домовласники. А оце одного, як кажуть, прекрасного ранку значна частина парку опинилася по той бік високого паркана. З дозволу завідуючого міськкомунгоспом цю територію анексував сусідній клуб однієї поважної установи.

Яка доля чекає решту зелених насаджень Житомира — сказати важко, бо третій етап діяльності т. Баринштейна ще не накреслився.

М. ПОМПА.

м. Житомир.

ДЯДЯ ПЕРЕЦЬ!

Понад рік тому, 2-го травня 1948 року, на районній дитячій олімпіаді нашу Хильчицьку школу премійовали радіоприймачем.

Якщо тебе, дядю Перець, цікавить, які новини ми за цей час чули, — можемо розказати.

Першу новину ми почули в райкомі ЛКСМУ. Ми дізнались, що всі інші премії — гармонь, струнний оркестр тощо — вже давно видані переможцям олімпіади. Лише нашого приймача нема: зник. Однак, працівники райкому нас заспокоїли: «Розшукаємо і вручимо».

Через те, що розшуки йшли дуже мляво, то ми через півроку знову навідались. На цей раз нам по секрету сповістили другу новину, що приймач перебуває в одного районного керівника, якого турбувати — незручно. Хто саме цей керівник — нам не вдалося дізнатись.

Чи не можеш ти, дядю Перець, вияснити прізвище того живого радіоприймача, що так міцно тримає в руках нашу премію — радіоприймач?

УЧНІ ХИЛЬЧИЦЬКОЇ
НЕПОВНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ.

Зноб-Новгородський район,
Сумської області.

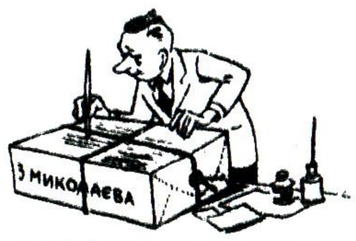

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Торік на адресу нашого колгоспу прибула з Миколаєва посилка накладною платою в 127 крб. На пошті нам сказали, що це колгоспна бібліотечка, і ми з радістю її викупили.

Розкривши посилку, ми відтіля здобули... 15 журналів «Україна» — всі за жовтень 1947 року. Далі йшли обкладинки для паспортів, листівки і кілька застарілих брошур.

Недавно ми одержали ще 2 оповіщення на посилки. І теж накладною платою (одна — на 75 карбованців, друга — на 550). Викупили дешевшу і в ній виявили те ж саме, що й у торішній посилці.

З другим оповіщенням на 550 карб. ми вже подалися в Миколаїв, до облкнигокультторгу. Там багатозначно усміхнулись, але хто розсилає ці посилки — нам не сказали.

— Не любо, — відповіли, — не беріть. І нічого шум піднімати.

Допоможи нам ти, Перче, розшукати отих уболівальників про культуру колгоспного села на предмет відправки їх без накладної плати на адресу прокурора Миколаївської області.

І. НАСТЕНКО,
Голова колгоспу «Призов Леніна».

Арбузинський район,
Миколаївської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 5 ПЕРЕЦЬ вмістив лист І. Жильцова про розбазарювання поросят весняного опоросу в колгоспах Червоноармійського району (Сталінська область).

Бюро Червоноармійського райкому КП(б)У, обговоривши це питання, зобов'язало виконком Райради, райвідділ сільського господарства та правління колгоспів повернути на ферми роздані поросята і забезпечити не лише виконання, а й перевиконання плану розвитку свинопоголів'я у всіх колгоспах в 1949 році.

* * * 2311.

Технічні працівники Поляхівської семирічної школи (Теофіпольський район, Кам'янець-Подільської області) поскаржилися редакції ПЕРЦЯ на те, що сільрада затримує виплату їм зарплати.

На прохання редакції Міністерство фінансів УРСР розслідувало цю справу. Виявилося, що гроші одержувані на зарплату, привласнював секретар сільради Сердюк. Його знято з роботи і віддано до суду. **Заборгованість по зарплаті техпрацівникам школи ліквідовано.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (168) (на украинском языке). Підписано до друку 30. VI. 1949 р. Формат 72X100 см. 1 друк. арк.

БФ 2202. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2311. Тираж 51.000 прим.

В КРАЇНІ ХМАРОЧОСІВ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— А жити ніде!